

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobců: a) T. P.
 b) M. P.
 oba bytem R. 139, R.
 zastoupeni advokátem Mgr. Ing. Tomášem Vítkem
 se sídlem Argentinská 18, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
 odbor životního prostředí a zemědělství
 se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. **České dráhy, a.s.**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1
2. **M-KOVO, s.r.o.**
se sídlem Rantířov 143, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Kratochvílem
se sídlem Královský vršek 25, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č.j. KUJI 35534/2016, sp. zn. OZPZ 1086/2016 PŘ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 11. 5. 2016, č. j. KUJI 35534/2016, sp. zn. OZPZ 1086/2016 PŘ, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 1. 2016, č. j. MMJ/OŽP/7287/2015-21, sp. zn. 14094/2016/MMJ.
- 2. Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím vydal žadateli M-KOVO s. r. o. povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru z vrtaných studní HV1r a HV2r umístěných na pozemku p. č. 53/47 v k. ú. Rantířov (dále jen „předmětná stavba“; výroky I. a III.), stanovil podmínky, za kterých se nakládání povoluje (výroky II. a IV.), vydal stavební povolení k vodnímu dílu – uvedeným studnám (výrok V.), stanovil podmínky pro provedení vodního díla (výrok VI.), stanovil, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu (výrok VII.), stanovil termín pro dokončení stavby do 31. 10. 2017 (výrok VIII.) a rozhodl o námitkách účastníků řízení (výrok IX.).

II. Obsah žaloby

- 3. Žalobci se domáhají zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítají, že požadovali pořízení fotokopií projektové dokumentace předmětné stavby včetně hydrogeologických vyjádření, aby se mohli kvalifikovaně vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Odepřením možnosti pořídit fotokopii projektové dokumentace jim bylo takové vyjádření znemožněno a bylo jim tak odepřeno právo zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu, stejně jako právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj kopie výpisy a opisy. Byly porušeny také zásady dle § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 správního řádu. Účelem § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) je ve světle judikatury toliko poskytnout autorovi projektové dokumentace možnost zvážit, zda je zde riziko zásahu do jeho autorských či majetkových práv. Žalobci ovšem žádali fotokopie pouze proto, aby se mohli kvalifikovaně vyjádřit. Došlo k založení procesní nerovnosti a porušení čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný uvedl, že neposkytnutí fotokopie hydrogeologických vyjádření nebylo důvodné, nicméně toto pochybení nemělo vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho správnost, s čímž žalobci nesouhlasí. Žalobci dále namítají, že jim byla odepřena možnost vypracování oponentního

hydrogeologického posudku. Hydrogeologický posudek, který je součástí projektové dokumentace, obsahoval vliv jímání a čerpání na okolní zdroje jen do vzdálenosti 50 metrů od vrtu a ostatní zdroje vody nebyly řešeny. Žalobci proto zajistili vlastního hydrogeologa, ovšem žadatel neumožnil provést průzkum a správní orgán prvního stupně mu přes žádost žalobců neuložil povinnost poskytnout součinnost. Podle žalovaného je původní hydrogeologický posudek dostačující, přičemž žalobci nepředložili jiné vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, které by jej mohlo zpochybnit. K tomu žalobci namítají, že jim nebylo umožněno žádné takové vyjádření předložit.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další vyjádření účastníků a osob zúčastněných na řízení

5. Osoba zúčastněná na řízení M – KOVO, s. r. o. ve svém vyjádření uvedla, že neexistuje povinnost autora poskytnout souhlas s pořízením jím vypracované projektové dokumentace. Žalobci podali žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby – vrtané studny. Existovala tak obava, že by mohlo být autorské či majetkové právo zneužito. Žalobci měli právo brojit proti rozhodnutí o odepření pořízení fotokopie projektové dokumentace žalobou. Neučinili-li tak, toto stanovisko akceptovali a domáhají se přezkumu opožděně.
6. Žalobci pak ve své replice dodali, že žaloba proti rozhodnutí o odepření pořízení kopií projektové dokumentace není přípustná. Mohli se tudíž bránit až žalobou proti rozhodnutí ve věci samé. Žalobci dále opět poukázali na judikaturu, podle níž § 168 odst. 2 stavebního zákona nedopadá na účastníka běžícího stavebního řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Předně žalobci brojí proti závěru žalovaného, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, jestliže jim neumožnil pořídit kopii projektové dokumentace. Spatřují v tom porušení svých procesních práv, neboť se nemohli kvalifikovaně vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
10. Podle § 38 odst. 1 správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Dle § 38 odst. 2 citovaného zákona umožní správní orgán jiným osobám nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části (§ 38

odst. 4). Odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě (§ 38 odst. 5).

11. Judikatura Nejvyššího správního soudu pro přezkum rozhodnutí o odepření nahlížení do spisu dovodila následující závěry. Právo nahlížet do spisu trvá jak v průběhu řízení na prvním i druhém stupni, tak i v případě, kdy je řízení pravomocně ukončeno. V případě probíhajícího řízení lze považovat rozhodnutí správních orgánů vztahující se k právu účastníků řízení nahlížet do spisu za úkon, jímž se upravuje vedení řízení. Na taková rozhodnutí se vztahuje kompetenční výluka stanovená v § 70 písm. c) s. ř. s. a žaloba proti nim podaná ve správním soudnictví není podle § 68 písm. e) s. ř. s. přípustná (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2003, č. j. 6 A 164/2002-8; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Účastníkovi řízení je nahlížením do spisu dána možnost uplatnit další procesní práva, především právo vyjádřit se k dosud shromážděným důkazům či jiným podkladům pro rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění, tedy mít možnost uplatňovat celý souhrn procesních práv, která mají zaručit vedení spravedlivého procesu, jak je garantován čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 Afs 33/2009-43).
12. Situace je ovšem odlišná v případě již ukončených řízení, či v případě výkonu práva na nahlížení do spisu osobami odlišnými od účastníků řízení. Zde se jedná o výkon samostatného procesního práva buď osoby odlišné od účastníka, nebo účastníka původního řízení ve fázi po ukončení řízení, o němž se rozhoduje v samostatném správním řízení. Není-li tu jiné řízení, než samotné řízení o žádosti osoby nahlédnout do spisu, nemůže být logicky usnesením o odepření nahlížení do spisu upravováno vedení neexistujícího řízení (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 112/2011-100).
13. V nyní projednávané věci se žalobci domáhali pořízení kopie projektové dokumentace ze správního spisu v průběhu probíhajícího správního řízení. Nelze proto souhlasit s argumentací osoby zúčastněné na řízení M – KOVO, s. r. o., že žalobci mohli proti rozhodnutí o odepření možnosti pořídit kopii projektové dokumentace brojit samostatnou žalobou. Důvodnost tohoto okruhu námitek musí soud posoudit v rámci posuzování zákonnosti rozhodnutí ve věci samé, tj. v nyní projednávané věci.
14. Co se týče rozsahu nahlížení do správního spisu, platí pro posuzovanou věc vedle obecných pravidel stanovených v § 38 správního řádu také speciální úprava obsažená v § 168 odst. 2 stavebního zákona. Podle něj se vedení spisové služby a nahlížení do spisu řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku.
15. Pro nyní projednávanou věc je rozhodná interpretace věty druhé citovaného ustanovení. Ta však v judikatuře správních soudů rozhodně není tak jednotná, jak ji prezentují žalobci.
16. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v rozsudku ze dne 21. 7. 2011, č. j. 59 A 97/2010-27, uvedl, že nahlížení do spisu je upraveno pouze správním řádem, zatímco poskytování dokumentace řeší speciálně stavební zákon v § 168 odst. 2. Pokud se žadateli

(účastníkovi územního řízení) nepodařilo zajistit souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nemohl stavební úřad žádosti o poskytnutí kopie dokumentace vyhovět.

17. Následně Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, vyslovil závěr, že § 168 odst. 2 stavebního zákona nedopadá na účastníka běžícího stavebního (případně územního) řízení. Tomuto účastníkovi je stavební úřad povinen pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu. Tento názor Městský soud v Praze zopakoval ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 9 A 219/2012-136.
18. Dle názoru Krajského soudu v Hradci Králové vyjádřeného v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 4/2015-70, nemá-li účastník řízení vedeného podle stavebního zákona souhlas podle § 168 odst. 2, nelze mu kopii dokumentace vydat. Účastníkovi řízení ale nic nebrání v tom, aby si fotokopie listin, včetně dokumentace, o které by měl zájem, pořídil sám při nahlížení do správního spisu v rámci vedeného stavebního řízení (např. si je ofotil). To ovšem za předpokladu, že nejde o dokumentaci, která je zmiňována v poslední větě předmětného ustanovení.
19. Krajský soud v Brně se pak ve svých rozsudcích ze dne 22. 3. 2017, č. j. 31A 44/2015-84, a ze dne 5. 6. 2017, č. j. 29A 107/2015-86, přiklonil k závěru, že pro poskytnutí kopie dokumentace stavby je vždy nezbytný souhlas jejího pořizovatele, příp. vlastníka stavby. Se závěry vyjádřenými v těchto rozsudcích se ztotožnil zdejší soud i v nyní projednávané věci a nepřiklonil se k právnímu názoru zastávanému Městským soudem v Praze. Navíc je nutno podotknout, že skutková situace byla v jeho rozsudku č. j. 5 A 241/2011-69 odlišná, jelikož se týkala hlukových studií, které byly podkladem pro závazné stanovisko hygienické stanice. Je tedy otázkou, zda tyto hlukové studie vůbec bylo možné považovat za dokumentaci stavby chráněnou § 168 odst. 2 stavebního zákona (např. oproti dokumentaci dle § 110 odst. 5, § 125 odst. 3 či § 125 odst. 6 stavebního zákona).
20. Pořizování kopií dokumentace stavby v rámci stavebního řízení je součástí práva nahlížet do spisu a pořizovat si z něj opisy. Stavební zákon pro možnost jeho výkonu však stanovuje zvláštní podmínky (nutnost doložení souhlasu pořizovatele dokumentace, příp. vlastníka stavby). Ze systematiky i logiky věci vyplývá, že obecně nahlížení do spisu upravuje správní řád a věta druhá § 168 odst. 2 stavebního zákona představuje odchylnou, speciální úpravu ve vztahu k § 38 odst. 4 správního řádu pro případy poskytování kopií dokumentace stavby. O tom svědčí i důvodová zpráva ke stavebnímu zákonu (dostupná v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, www.psp.cz), ve které je uvedeno: „*Nahlížení do některých částí dokumentace stavby, především projektové dokumentace, je omezeno nebo vyloučeno z důvodů ochrany utajovaných skutečností, obchodního tajemství, ochrany osobních dat a civilní ochrany a bezpečnosti (terorismus). Pro účely poskytování kopií dokumentace staveb je upraven zvláštní postup vyžadující souhlas stavebníka, popř. vlastníka stavby. Jinak platí správní řád.*“
21. Městským soudem v Praze provedený systematický výklad, který měl svědčit o tom, že předmětné ustanovení se použije až poté, co skončily řízení a postupy dle stavebního zákona, neobstojí. Ustanovení § 168 odst. 2 se nachází v části páté Společná ustanovení (konkrétně v hlavě II Evidence územně plánovací činnosti, ukládání písemností a nahlížení do nich), a tedy má za cíl dopadat na celý okruh otázek a situací řešených stavebním zákonem. Jelikož na jiném místě stavebního zákona není nahlížení do spisu upraveno, vyjadřuje zdejší soud přesvědčení, že se toto ustanovení má vztahovat k řízením dle

stavebního zákona jako celku. Ze skutečnosti, že hlava II části páté upravuje též ukládání písemností a evidenci územně plánovací činnosti, nelze dovodit, a to ani za pomoci jazykového výkladu, že by se § 168 vztahoval pouze na skončená řízení dle stavebního zákona. Ustanovení nečiní rozdíl mezi účastníky řízení a ostatními osobami. Samotný fakt, že § 168 odst. 2 věta první výslovně odkazuje na správní řád, přestože ve stavebním zákoně existuje obecný odkaz na subsidiární využití správního řádu pro postupy a řízení dle stavebního zákona (§ 192), neznamená, že tato věta je zbytečná. Zdejší soud vnímá toto ustanovení jako potvrzení toho, že na úpravu nahlížení do spisu se ve stavebním zákoně nezapomnělo, že se řídí stejně jako u ostatních správních řízení správním řádem (a zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů), s tím, že je zde stanovena výjimka pro případ poskytování kopie dokumentace stavby a nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku. Kdyby tomu bylo jinak, má zdejší soud za to, že by se zákonodárce v důvodové zprávě k předmětnému ustanovení vyjádřil zcela jiným způsobem. Závěry o tom, že problematika nahlížení do spisu je obecně upravena ve správním řádu a speciálně ve stavebním zákoně potvrzuje i doktrína [viz MALÝ, Stanislav. Nový stavební zákon s komentářem: Zákon č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Praha: ASPI, 2007. Komentáře (ASPI). ISBN 978-80-7357-249-5, § 168].

22. Pro výklad a následnou aplikaci § 168 odst. 2 je však stěžejní posouzení smyslu předmětné úpravy, za který lze primárně považovat dosažení toho, aby nedocházelo k situacím, kdy osoba oprávněná nahlížet do spisu obdrží fotokopii dokumentace stavby a následně s ní bude nakládat za účelem využít ji pro zhotovení vlastní stavby, poskytne takové fotokopie třetí osobě pro soukromoprávní účely atd. Cílem je tedy ochrana projektanta stavby a návazně i vlastníka stavby, který je však vedle toho chráněn také větou třetí § 168 odst. 2 stavebního zákona. Taková ochrana může být efektivní pouze v případě, že je garantována po celou dobu správního řízení i po jeho skončení. Bylo by naprosto nelogické a v rozporu s účelem předmětného ustanovení, jestliže by dokumentace stavby během správního řízení nepodléhala režimu podle tohoto ustanovení stavebního zákona (za stejně nelogický považuje zdejší soud závěr, že § 168 odst. 2 stavebního zákona neomezuje účastníky řízení v tom, aby si sami ofotili jakoukoli část správního spisu). Argumentaci Městského soudu v Praze ohledně „rizikovitosti“ souseda zdejší soud nepovažuje za přesvědčivou. Jednak předmětné ustanovení nerozlišuje mezi jednotlivými typy žadatelů o poskytnutí kopie dokumentace stavby, jednak takovým sousedem například může být (a často bývá) developer, který vlastní řadu pozemků, a který projektovou dokumentaci může vcelku bez problémů využít pro svoji podnikatelskou činnost (a třeba i v rámci konkurenčního boje). Ostatně jakýkoli soused nemusí získané kopie použít pro svoji potřebu, ale může projektovou dokumentaci zpeněžit prodejem třetí osobě. Nakonec i v nyní projednávané věci osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že podobnou stavbu zamýšlí provést právě žalobci. Soud nemůže přezkoumávat pohnutky účastníků řízení, podstatné je, že existuje možné riziko využití kopie projektové dokumentace k jinému účelu než pro uplatnění námitek v probíhajícím řízení.
23. Předmětné ustanovení představuje určitý střet mezi právem na informace a právem na spravedlivý proces (rovnost účastníků řízení) na straně jedné a právem na soukromí a vlastnickým právem na straně druhé. Mezi elementární hodnoty demokratické společnosti patří respekt k právům druhých při výkonu vlastních práv. Zákonodárce zvolil úpravu, která omezuje poskytování kopií dokumentace stavby, nicméně nahlížení do ní podléhá

stejně úpravě jako ostatní části spisu (s výjimkou § 168 odst. 2 věty třetí stavebního zákona). Účastník řízení má tudíž právo do dokumentace stavby nahlížet (i např. za účasti znalce či jiného odborníka) a seznámit se s podklady rozhodnutí. Informace jako taková tedy poskytnuta je, omezena je pouze forma jejího poskytnutí. Takovou úpravu lze považovat za přiměřenou vzhledem k cílům, které sleduje.

24. Soud tedy uzavírá, že jazykový, systematický, logický i teleologický výklad svědčí tomu, že dle účinné zákonné úpravy je dokumentace stavby v rámci řízení dle stavebního zákona (resp. i po jeho skončení) chráněna tím, že pro poskytnutí její kopie je vždy nezbytný souhlas jejího pořizovatele, příp. vlastníka stavby. S ohledem na to není podstatné, kdo o poskytnutí kopie žádá (to je podstatné pouze z pohledu správního řádu) a kdy o ni žádá (to je zase podstatné pouze z pohledu přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o odepření pořízení kopie dokumentace).
25. Jelikož žalobci souhlas požadovaný § 168 odst. 2 stavebního zákona nezískali, postupoval správní orgán prvního stupně zcela správně, když jim pořízení kopie projektové dokumentace odepřel. Soud proto neshledal porušení práva žalobců vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, práva nahlížet do spisu a pořizovat si z něj kopie, výpisy a opisy, či zásad vyjádřených v § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 správního řádu a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobci měli možnost do projektové dokumentace nahlížet, a to i za účasti hydrogeologa, kterého dle svých slov zajistili pro účely vypracování oponentního stanoviska. Jejich námitky směřující proti odepření možnosti pořídit kopii projektové dokumentace proto soud shledal nedůvodnými.
26. Žalobci dále konstatují, že neoprávněné neposkytnutí kopie hydrogeologických vyjádření mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
27. Správní orgán prvního stupně totiž vedle kopie samotné projektové dokumentace odmítl žalobcům poskytnout kopii hydrogeologických vyjádření, která byla součástí projektové dokumentace. V této části žalovaný shledal postup správního orgánu prvního stupně nezákonným, nicméně zároveň dospěl k závěru, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost či správnost prvostupňového rozhodnutí. Poukázal mimo jiné na to, že žalobcům byla poskytnuta možnost nahlédnout do těchto vyjádření, pořídit si výpisy a předložit vlastní hydrogeologické vyjádření.
28. Na tomto místě je nutno poznamenat, že soud přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí žalovaného. Žalobní námitky proto musí primárně směřovat proti závěrům žalovaného a tyto relevantně rozporovat. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že určité procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, mohou žalobci tento závěr vyvrátit pouze argumentací směřující k závěru, že dané pochybení naopak mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobci však ve skutečnosti žádnou argumentaci nepředkládají a pouze konstatují že „*uvedené procesní pochybení způsobilo, že bylo postupováno v rozporu se zákonem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.*“ V čem samotnou nezákonnost rozhodnutí ve věci samé žalobci spatřují, již neuvádějí. V zásadě tedy konstatují, že rozhodnutí ve věci samé je nezákonné pouze a jen z toho důvodu, že bylo v řízení postupováno nezákonně. Jak ovšem uvádí ustálená judikatura, ne každé pochybení správního orgánu má nutně za následek nezákonnost jeho rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31, nebo ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163). Již

z tohoto důvodu nelze ryze obecnou námitku stroze konstatující opak považovat za důvodnou.

29. Je nutno podotknout, že žalovaný uvedl zcela konkrétní důvod, proč podle něj nemělo uvedené procesní pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé – žalobcům byla poskytnuta možnost nahlédnout do vyjádření, pořídit si výpisy a předložit vlastní hydrogeologické vyjádření. Soud považuje tuto úvahu za logickou, a při absenci jakékoliv relevantní protiargumentace žalobců proto neshledal závěr žalovaného nezákonným.
30. Nakonec žalobci namítají nezákonnost napadeného rozhodnutí pramenící z toho, že jim byla odepřena možnost vypracování oponentního hydrogeologického posudku. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
31. Předně není zřejmé, o co přesně žalobci ve skutečnosti usilovali a co přesně jim tedy mělo být odepřeno. Žalobci sice totiž hovoří toliko o odepření možnosti vypracování posudku, z jejich argumentace by bylo ovšem možné dovodit, že usilovali o provedení hydrogeologického průzkumu. V každém případě se žalobci domáhali zpřístupnění pozemku, na kterém měla být provedena předmětná stavba. Zcela nepochybně se přitom jedná o zásah do vlastnického práva vlastníka tohoto pozemku. Správní orgán prvního stupně by tedy mohl přistoupit k uložení určité povinnosti vlastníkovu pozemku pouze za předpokladu, že by existovala proporcionality mezi účelem takového zásahu a jeho důsledky. Jelikož sám správní orgán pro takový postup neshledal důvod, bylo na žalobcích, kteří o povolení přístupu žádali, aby relevantně uvedli, k čemu konkrétně by mělo omezení vlastnického práva vést. Jejich požadavek na provedení oponentního hydrogeologického stanoviska byl však zcela vágní, a žádným způsobem z něj nevyplývalo, proč by pro tyto účely měl být zabezpečen vstup na předmětný pozemek.
32. Žalobci netvrdili žádnou konkrétní vadu předloženého hydrogeologického stanoviska ani samotného hydrogeologického průzkumu. Omezili se pouze na tvrzení, že stanovisko se vyjadřuje pouze k vodním zdrojům v okruhu 50 metrů, což považují za nedostatečné. Netvrdili ovšem, že by bylo stanovisko z tohoto důvodu v rozporu s konkrétním ustanovením právního předpisu či v rozporu se stávajícími odbornými poznatky. Stanovisku ani hydrogeologickému průzkumu tedy nevytýkali žádnou vadu, pouze měli v úmyslu zjistit možné důsledky předmětné stavby na širší než dosud posouzené okolí. Nepředložili ovšem ani žádné odborné stanovisko, ze kterého by plynulo, že přinejmenším z odborného hlediska je takové širší posouzení potřebné, tj. že předmětná stavba v obecné rovině vůbec může mít nezanedbatelný vliv na takové širší okolí. Žalobci prakticky pouze projevíli zájem o určité informace, které podle nich dosud nebyly zjišťovány, aniž by alespoň doložili, že tyto informace mohou být skutečně z hlediska odborného pro správní řízení relevantní. Za této situace nemohl být shledán požadovaný zásah do vlastnického práva vlastníka pozemku za nezbytný a proporcionální ve vztahu k jeho účelu už proto, že zkrátka žádný konkrétní účel jasně se vztahující k předmětnému správnímu řízení nebyl žalobci vyjádřen.
33. Absence konkrétního účelu požadovaného zásahu do vlastnického práva plyne také z již zmíněné nejasnosti, o co vlastně žalobci skutečně usilovali – zda o vypracování oponentního stanoviska nebo o provedení hydrogeologického průzkumu. Pokud pouze usilovali o vypracování dalšího stanoviska na základě již provedeného hydrogeologického průzkumu, pak není zřejmé, proč by byl potřebný přístup na pozemek žadatele. Pokud naopak usilovali o provedení nového hydrogeologického průzkumu, pak se jedná o ještě

zásadnější zásah do vlastnického práva vlastníka pozemku (například v podobě provádění vrtů), jehož strpění by bylo možné po žadateli spravedlivě žádat pouze za předpokladu, že by byly předestřeny důvodné pochybnosti o tom, že původní hydrogeologický průzkum neproběhl správně. Žalobci ovšem žádné takové pochybnosti nevznegli. Požadovali-li posouzení vlivů stavby na širší okolí, není vůbec zřejmé, proč by pro tyto účely měl být proveden nový hydrogeologický průzkum a nikoliv například pouze doplněno stanovisko vypracované na základě již provedeného průzkumu. K tomu ostatně také došlo, přičemž v doplnění stanoviska bylo konstatováno, že vzhledem k dosahu ovlivnění nově budovaných zdrojů do maximální vzdálenosti 12 metrů od jímacích objektů a s ohledem na vzdálenosti mezi těmito zdroji a průzkumným vrtem žalobců, která činí více jak 100 metrů, není možné ovlivnění těchto budoucích zdrojů.

34. Za popsané situace považuje soud postup správního orgánu prvního stupně za zcela správný. Nepředložili-li žalobci žádné vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, které by mohlo zpochybnit stávající stanovisko a jeho doplnění, nebylo na místě uložení povinnosti vlastníku pozemku strpět vstup na pozemek, potažmo strpět provedení hydrogeologického průzkumu. Nelze souhlasit se žalobci, že takové vyjádření nemohli předložit, protože jim to bylo znemožněno. K vyjádření prvotních relevantních (odborných) pochybností ohledně správnosti provedeného hydrogeologického průzkumu a závěrů z něj dovozených ve stanovisku nebyl potřebný přístup žalobců či jimi zajištěného hydrogeologa na pozemek žadatele. Plně postačovalo nahlédnutí do projektové dokumentace a přiložených hydrogeologických vyjádření, a to i případně za účasti odborníka, kterého žalobci dle svých slov pro tento účel zajistili.
35. Krajský soud při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu a důkazy navržené nad jeho rámec neprováděl, neboť nemohly přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Obsah komunikace mezi žalobci a osobou zúčastněnou na řízení M – KOVO, s. r. o. jednak nebyla mezi účastníky sporná, jednak nemohla vypovídat o správnosti či nesprávnosti postupu správních orgánů. Odkazoval-li žalobce na rozsudky soudů, nejedná se o důkazy prokazující skutkový stav. Soud se s judikaturou, jakož i jinými prameny obsahujícími názory na interpretaci rozhodné právní úpravy, seznámil bez nutnosti jejich dokazování s ohledem na zásadu *iura novit curia*.

VI. Shrnutí a náklady řízení

36. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
38. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu